

V Očovej je mi dobre, hovorí Pavol Hossa, šéf očovianskych tanečníkov

Kedy sa začal u vás rodiť vzťah k folklóru?

Asi ako pátročný som začal hrať na flaute. Ešte teraz si pamätám, ako ma starý otec vozil zo škôlky na bicykli na hodiny. Keď som bol asi druhák na základnej, chcel som chodiť na husle ako môj brat. Popritom som stihal aj Detský folklórny súbor Poľana. Asi nejakú takto sa začal môj tanečný a folklórny život.

Ako sa to skončilo s hraním na husle?

V Detskom súbore Poľana som časom začal viac hrať na husle a tam sa moje tanečné pôsobenie na istý čas zastavilo. Keď sme s kamarátmi zo ZUŠ-ky nastúpili na stredné školy a začali hľadať uplatnenie v mládežníckych súboroch, dostali sme sa k univerzitným folklórnym súborom. Najprv do Mladosti v Banskej Bystrici, kde sme nastúpili ako celá kapela z Očovej a rok sme pre nich hrávali, potom do Poľany vo Zvolene, kde sme s bratom prišli už do rozbehnutej kapely. Po prerušení štúdiá sme prestali aj hrať a kamaráti ma nahovárali, nech sa vrátim k tancu. Bola to pre mňa znovu výzva, ale nakoniec som sa k tomu dokopal.

O akom povolani ste ako dieťa snivali?

Fascinoval ma šport, preto som chcel byť športovcom. Bolo mi úplne jedno, či futbalistom, hokejistom, atlétom alebo gymnastom. Bavilo ma úplne všetko, v čom som sa mohol hýbať, zlepšovať sa a súťažiť.

Aké predmety vás v škole nebavili?

Matematika a všetko spojené s ňou a tiež slovenčina. Na strednej sa to však zmenilo a začal som ich mať rád.

Aké vás, naopak, bavili najviac?

Samozrejme, telesná, tiež

Už ako dieťa sníval o kariére športovca. Aj keď ho život zavial k práci v inom odvetí, na šport nezanevrel. Práve naopak. Na strednej s bratom tancovali break dance, dnes popri práci v stavebníctve a IT trénuje crossfit, bicykluje a pláva. Najviac pohybu si však užije pri tanci. So súborom sa pretancoval aj do Číny a Ruska. Je cieľavedomý, pracovitý a občas veľmi výbušný. Aj taký je Pavol Hossa, vedúci tanečnej zložky vo Folklórnom súbore Očovian.

výtvarná, hudobná a aj chemické pokusy boli vždy super.

Ako spravidla relaxujete?

Relax je pre mňa hlavne čas s rodinou, prechádzky s manželkou a dcérou, tiež tréningy v súbore a tanec. Cvičím crossfit, chodím na bicykel a plávam. To ticho pod hladinou je upokojujúce. Mám svoju vlastnú telocvičňu, kde crossfit trénujem štyrikrát do týždňa. Rád sa učím aj nové veci, či už je to nový tanec, šport alebo remeslo.

Zvykla si rodina na váš režim dňa a aktivity v súbore?

Na môj režim dňa si musela zvyknúť hlavne moja manželka Janka, keďže chodím domov z práce okrem stredy po siedmej večer, ale vedela, koho si berie, a dúfam, že už si na to nejakú zvykla. Vie, že neobseďím. Na aktivity v súbore je celá rodina zvyknutá, keďže všetci sme spáti so súborom Očovian. Svokrovci Filkorovci sú speváci, môj brat hrá na violový kontru. Rodičia sa angažujú vo Folklórnej skupine Očovian, mamina tancuje a otec pomáha pri hovorenom slove v pásmach. Ako vedúci v súbore riešim dvakrát týždenne tréningy, vystúpenia, dopravu, spoluprácu na programoch, telefonáty s organizátormi podujatí, odpisovanie mailov a riadenie kolektívu,

ale mám pri sebe veľa šikovných ľudí, na ktorých sa môžem spoľahnúť a keď im zadám úlohu, vedia, čo majú robiť a sú samostatní.

Aký je váš najobľúbenejší tanečník a najobľúbenejší tanec?

Určite Palko Holík Saktor z Očovej, bývalý vedúci súboru, ktorý je virtuóznym tanečníkom na Podpoľaní a dovoľím si tvrdiť, že asi aj jeden z najlepších. Obľúbené tance? Samozrejme, že tie z mojej Očovej, ale mám rád aj goralské tance. Môj otec je z východu, takže som polovičný východňan. Odtiaľ mám najradšej tance z oblasti Zemplína.

Odkiaľ čerpáte inšpirácie na

choreografiu?

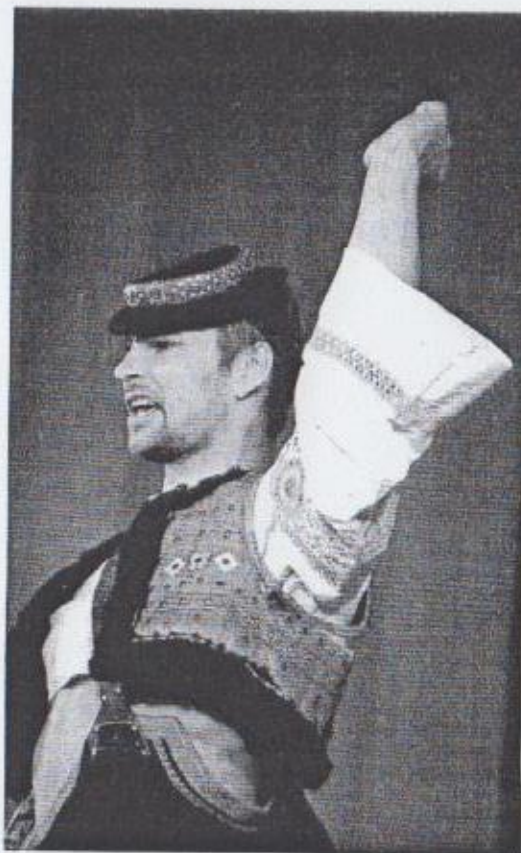
Snažím sa inšpirovať prirodzeným životom a ľudskými príbehmi, veľakrát aj svojimi zážitkami. Stáva sa, že mi nečakane príde myšlienka a hneď si všetko pre istotu zapisujem do mobilu. Niekedy to príde hneď, inokedy to trvá aj pol roka, kým to všetko sadne a vyzerie v mojej hlave. Moje najlepšie choreografie som mal v hlave aj tridsať roka. Veľakrát sa choreografia mení aj počas stavania kombinácii a priestorov, lebo skutočnosť je často iná ako moja predstava. Smerovanie Očovianu je teraz tvoriť hlavne tanečné divadlo, ktoré svojou hudbou, tancom, hovoreným slovom, kulisami a svetelnou réžiou vtiahne do deja.

Máte dostatok dobrých tanečníkov?

Áno. Sú u nás aj tanečníci, ktorí v živote netančili a teraz s nami odtancujú celovečerný program a užívajú si ten pocit stáť na javisku so svojou druhou rodinou, pred tvármi vysmiatych divákov a búrlivým potleskom. Kvôli tomuto sa oplatí trénovať.

Čo je vaším životným snom?

Chcel by som, aby bola moja rodina zdravá a bola tu so mnou čo najdlhšie. Keď je zdravie, dosiahnem sa dá každý sen.

Čo vás dokáže rozveseliť?

Moja dcéra, jej úsmev a pohľad. Môžem mať akúkoľvek zlú náladu, ona mi ju hneď zlepší o milión percent.

Čo vo vás vie vyvolať zúfalstvo?

Nespolahlivosť, nedochvilnosť, arogantnosť a nedisciplinovanosť.

Čo je pre vás najväčšou vzácnosťou?

Určite moja rodina, dcéra a vzťahy medzi mojimi kamarátmi a v neposlednom rade zdravie.

Kto je vaším najväčším vzo-

rom a inšpiruje vás?

Moja mama. Naučila ma, že všetko sa dá vždy vyriešiť, keď človek chce a pracuje na tom. Je tou najsilnejšou ženou, akú poznám. Aj novovytvorené tanečné divadlo V Očovej doma, ktoré malo premiéru pri oslavách 80. výročia Očoviana, je inšpirované skutočným príbehom mojich rodičov.

Chceli by ste žiť niekde inde?

Niekedy na to pomyslím, ale zázemie a zodpovednosť voči mojej práci mi to tu nedovolí opustiť. Avšak neviem, prečo by som to robil, keď mi je v Očovej a na Podpoľaní dobre.

ADRIANA ANTOLOVÁ